

James Bowen

Lumea văzută de Bob

Traducere din limba engleză
de Ana-Maria Man

POLIROM
2018

Cuprins

1. Paznicul de noapte	9
2. Trucuri noi	19
3. Bobmobilul	32
4. Un cuplu neobișnuit	46
5. Fantoma de pe scară	57
6. Inspectorul de gunoaie	66
7. Pisica pe acoperișul din Hoxton	78
8. Om mai orb	92
9. Seara cea mare a lui Bob	108
10. Povești despre două orașe	118
11. Doi motani descurcăreți	136
12. Fericirea dăruită de Bob	152
13. Înamicul public numărul 1	166
14. Mândrie și prejudecată	176
15. Cel care mă salvează	186
16. Doctorul Bob	203
17. Instincte primare	210
18. Așteptându-l pe Bob	222
Epilog. Veșnic	230
<i>Mulțumiri</i>	239

— Haide, amice, nu putem zăbovi aici toată ziua, i-am spus după câteva minute.

Ningea aşa de puternic, încât ne era greu să vedem la doi paşi în faţa noastră.

Bob se distra în continuare afundându-şi şi apoi ridicându-şi lăbutele din zăpada care se tot depunea. Până la urmă însă a ajuns să aibă toată burtica acoperită cu cristale mici, albe.

— Hai, amice, să te punem la loc, i-am zis, apucându-l şi urcându-l înapoi pe umerii mei.

Acum problema era că ningea atât de des şi de constant, încât zăpada se aşeza pe amândoi. La fiecare câţiva metri trebuia să-mi curăţ cu mâna câţiva centimetri de zăpadă proaspătă de pe umeri, apoi să fac la fel şi cu Bob.

Aveam la mine o umbrelă destul de veche şi de parădită, pe care am scos-o din rucsac. Numai că pe vântul acela puternic era complet inutilă, aşa că am renunţat rapid la ea.

— N-avem de ales, Bob, i-am zis. Cred că ne trebuie o haină mai groasă.

Am intrat rapid într-un magazin micuţ, scuturându-mi încălțările de zăpadă în pragul uşii.

La început proprietăreasa, o indiancă, a părut şocată că ne vede, ceea ce nu era tocmai surprinzător. Probabil că arătam destul de ciudat. Dar s-a înmuiat rapid.

— Aveţi ceva curaj să vă aventuraţi afară pe vremea asta, ne-a spus ea cu un zâmbet.

— Nu ştiu dacă-i vorba chiar de curaj, i-am răspuns. S-ar putea să fie mai mult țicneală.

Nu ştiam exact ce caut. M-am gândit să-mi cumpăr o umbrelă nouă, numai că erau prea scumpe. Eu aveam la mine doar nişte măruntiş. Dar mi-a venit o idee, aşa că

m-am dus spre raionul cu articolele pentru bucătărie. Am văzut un sul de saci de gunoi mici și, dar groși și rezistenți.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie, Bob, am zis înțețitor, apoi am întrebat: Cât costă un sac din acesta?

— Nu se vând la bucată. Trebuie să luați tot sulul. Costă două lire.

Nu voiam să scot din buzunar atâta. Stăteam prost de tot cu banii. Apoi am observat că avea pe tejghea niște sacoșe negre, în care clienții să-și poată duce cumpărăturile.

— Aș putea cumpăra una din asta? am întrebat.

— OK, mi-a răspuns ea, privindu-mă nedumerită. Costă cinci penny.

— OK, iau una. Aveți cumva o foarfecă?

— O foarfecă?

— Da. Vreau să fac o gaură în ea.

De data asta m-a privit ca și cum chiar n-aș avea toate țiglele pe casă. Dar, probabil în ciuda reținerii ei instinctive, a dispărut o clipă după tejghea, de unde a scos o foarfecă mică de croitorie.

— Perfect, am zis eu.

Am apucat sacoșa de capătul închis și am tăiat un semicerc cam de dimensiunea capului lui Bob. Apoi am desfăcut sacoșa și l-am tras deschizătura peste capul lui Bob. Ponchoul improvizat îi venea perfect și îi acoperea complet corpul și lăbuțele.

— A, acum înțeleg! mi-a spus râzând doamna. Foarte inventiv. Ar trebui să meargă de minune.

Ne-a trebuit cam un sfert de oră ca să ajungem la stația Angel. Vreo doi oameni ne-au aruncat priviri suspicioase pe drum, dar, sincer să fiu, cei mai mulți se concentrau în primul rând să ajungă fără incidente din punctul A în punctul B, traversând troienele de zăpadă.

Era clar că nu aveam cum să rezistăm în fața stației de metrou, unde ne instalăm de obicei. Trotuarul era plin cu zăpadă pe jumătate topită. Așa că eu și Bob ne-am plasat în cel mai apropiat pasaj pietonal, unde se refugiaseră majoritatea navetistilor.

Adevărul e că nu voiam să-l țin pe Bob prea mult în frig, așa că mi-am dat silință mai mult decât de obicei să vând revista. Din fericire, se pare că mai multor oameni li s-a făcut milă de noi și au vârât mâna în portofel. Vraful meu de reviste scădea văzând cu ochii.

Înainte să se facă seară, strânsesem suficienți bani cât să rezistăm vreo două zile, după calculele mele. Esențial era să ne ajungă pentru curent și gaz, cel puțin până se mai îmbuna un pic vremea.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ajungem acasă, i-am spus lui Bob în timp ce ne pregăteam să ieșim din nou în bătaia vântului înghețat și s-o pornim înapoi spre stația de autobuz.

Odată ajuns în autobuz, la căldură, mi-am zis: „Trebuie să existe și metode mai ușoare de a câștiga o pâine”.

Să faci bani e foarte dificil, mai ales pentru că prăpastia dintre cei care îi au și cei care nu îi au se cască tot mai mult. Să lucrezi pe străzile Londrei înseamnă într-adevăr să vezi povestea a două orașe, lucru de care mi-am adus aminte peste doar câteva zile.

Era în jur de ora prânzului, iar eu stăteam cu Bob pe umeri pe trotuarul din fața stației Angel, când am remarcat o ușoară agitație în interiorul stației, în zona turnichetelor

pe unde ieșeau călătorii. Mai mulți oameni purtau o conversație animată cu angajații. După ce au terminat, au fost lăsați să treacă, aparent fără să plătească, și au pornit-o în direcția noastră.

L-am recunoscut pe unul dintre ei, un tip masiv, cam neîngrijit și cu părul blond, aflat în mijlocul grupului. Era primarul Londrei, Boris Johnson. Avea alături un băiat, care am presupus că era fiul lui, și un grup de asistenți îmbrăcați la patru ace. Înaintau exact spre locul unde stăteam eu.

Nu am avut timp să judec, așa că am reacționat instinctiv când a ajuns la doar câțiva pași de mine.

— Nu vrei un *Big Issue*, Boris? i-am zis, fluturând o revistă în aer.

— Mă cam grăbesc, mi-a zis el, oarecum agitat. Stai un pic.

Am apreciat totuși că a început să se scotocească prin buzunare, de unde a scos un maldăr de monede, pe care mi le-a pus apoi în mână.

— Poftim. Sunt mai valoroase ca lirele noastre, a zis.

Nu am înțeles ce a vrut să zică, dar îi eram oricum recunoscător.

— Vă mulțumesc foarte mult că ne ajutați pe mine și pe Bob, i-am zis, dându-i o revistă.

A luat-o, a zâmbit și a inclinat un pic capul, uitându-se la Bob.

— Ce pisică simpatică ai, mi-a zis.

— A, da, e o adevărată vedetă. Are chiar și un card propriu, ca să poată merge cu transportul în comun, i-am răspuns eu.

— Ca să vezi! Extraordinar, mi-a spus înainte să pornească spre parcul Islington împreună cu însoțitorii săi.

— Baftă, Boris, i-am zis chiar când dispărea după un colț.

Nu dorisem să fiu nepoliticos și să verific ce bani mi-a dat cu câteva clipe mai înainte, dar, judecând după greutatea și numărul monedelor, bănuiam că era mai mult decât prețul de pe coperta revistei.

— Ce generos a fost cu noi, nu, Bob? am spus, pescuind monedele din buzunarul hainei, unde le îndesasem în grabă.

Însă când am privit grămăjoara de monede, am fost dezamăgit. Pe toate era inscripționat *Confoederatio Helvetica*.

— Of, fir-ar să fie, Bob! Mi-a dat niște afurisiți de franci elvețieni!

De-abia atunci mi-a picat fisa, cum se zice.

— De-aia a spus că sunt *mai valoroase ca lirele noastre*, am mormăit încet.

Cu excepția faptului că, desigur, nu erau mai valoroase.

Evident că nu-i trecuse prin minte că, deși bancnotele pot fi schimbate la cele mai multe bănci și case de schimb valutar, cu monedele lucrurile nu stau la fel. Erau pur și simplu lipsite de valoare. Cel puțin pentru mine.

Peste câteva momente, Davika, o prietenă de-a noastră de la metrou, a trecut pe lângă noi.

— Te-am văzut mai devreme cu Boris, James, mi-a spus ea zâmbind. Te-a cinstit cum trebuie?

— Sincer să fiu, nu, i-am răspuns eu. Mi-a dat o grămadă de monede elvețiene.

A clătinat din cap.

— Poftim, ăștia-s bogătanii, mi-a zis ea. Trăiesc pe o altă planetă decât noi, ceilalți.

Am dat din cap aprobator, fără să mai zic nimic. Nu era prima dată când păteam ceva de genul acesta.

Cu câțiva ani în urmă cântam la chitară în Covent Garden. Era aproape șapte și jumătate seara, ora la care incepeau

majoritatea spectacolelor la teatru sau la sălile de operă din zonă, aşa că mulți dintre cei care ieșeau de la metrou grăbeau nițel pasul, ușor panicați. Deloc surprinzător, puțini apucau să mă observe cum zdrăngăneam acolo la chitară, cu Bob la picioarele mele. Printre aceștia a fost și un tip cu papion, care părea excesiv de agitat.

M-a văzut de la câțiva metri depărtare și a vârât imediat mâna în buzunar. Era un tip foarte impunător, cu o coamă de păr cărunt. Puteam să jur că îl știu de la televizor, dar nu-mi aminteam exact de unde. Când l-am văzut că bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate o bancnotă mototolită, mi-am zis că în sfârșit am noroc. Era roșie și părea să fie cu certitudine una din cele mari, poate chiar de cincizeci de lire. Știam că aceea era singura bancnotă cu roșu pe ea.

— Poftim, tinere, mi-a spus, încetinind pasul o clipă, cât să mi-o poată vârî în mână.

— Mulțumesc frumos, i-am zis.

— Să ai o seară bună, a spus el râzând în timp ce grăbea pasul și o apuca grăbit spre piața centrală.

Habar n-aveam de ce îl pufnise râsul. Am presupus că era binedispus.

Am așteptat câteva minute, până când multimea s-a mai rarit, apoi am scos bancnota mototolită din buzunar.

Nu mi-a luat prea mult să mă prind că nu erau cincizeci de lire. Bancnota era, ce-i drept, una roșie, dar avea pe ea chipul unui bărbos pe care nu-l mai văzusem în viața mea. Avea inscris pe ea numărul 100. Scrisul era într-o limbă est-europeană. Singurul cuvânt care mi se părea cunoscut era *Srbije*. Habar n-aveam ce fel de bancnotă era sau cât ar fi putut valora. Din căte știam eu, putea să prețuiască mai mult de cincizeci de lire. Așa că mi-am strâns lucrurile și